

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΛΥΤΗΣ

(Στήν Α. Μ. in memoriam)

Στοῦ χινοπώρου τὴν σιγή καὶ τὴ μελαγχολία
Τὸ ὑστερονό σου βογκητὸ παράλυτη ἀντηχοῦσε,
Κι' ἡ ἀστενικιά φωνούλα σου βοήθεια μᾶς ζητοῦσε
Μέσ' στοῦ θανάτου τὴ φοριχτὴ καὶ φοβερὴ ἀγωνία.

Στὴ μαραμμένην ὄψη σου λάμψη ζωῆς καμμία,
Κι' οὔτε χαμόγελο θλιβὸ στὰ χεῖλη δὲν ἀνθοῦσε,
Καὶ μιὰ ματιά σου—πὺθ ὀθλή—κάποιο ὄραμα θωροῦσε,
Κάποιαν οὐράνια, μαγικὴ κι' ἀγγελικὴ ὄπτασις.

Οἱ πόνοι τῆς ἀρρώστειας σου δὲ σὲ παιδεύαν τώρα,
Σοῦ ἐχάρισε τὸ γιατρικὸν ὁ χάρος τοῦ θανάτου
Κι' εὐτυχισμένη χαιρέσαι στὴ σκοτεινὴ του χώρα.

Ὅμως σ' ἐμᾶς—τοὺς ζωντανούς—ἄφισες ἐδῶ κάτου
Τοῦ εὐγενικοῦ σου τοῦ χαμοῦ τὴν τελευταίαν ὥρα,
Καὶ μιὰ θλιμμένη θύμηση τοῦ πόνου σου τοῦ ἀφάτου.

ΣΠΥΡΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΕΧΡΕCTΑΡΙ

Ἄς ἔλθῃ ἀπὸ τὰ τριόβαθα μιὰν ὥρα βραδυνή
Τότε πού ἡ λύπη ἀρχόντισα τὸν ἄρρωστο μὲ ζώνει
Ἡ μνήμη σας τρισεύγετες μικροῦλες κι' ἡ φωνὴ
Τραγοῦδι ἀπὸ τὰ χεῖλη Σας νὰ μοῦ θυμᾶ τ' ἀηδόνι

(... Ἐδῶ σὲ μένα ἐπρόσταξε τὸ κλάμα ν' ἀρχινῶ
Ἡ μοῖρα μὲ τὴν ἀνοιξὶ καὶ μὲ τὸ καλοκαῖρι
Κλειστό, χτυπάει σά δίκοπο μαχαῖρι, ἀπ' τὸ βουνὸ
Σκληρό, τὸ παραθύρι μου, κι' ἀνίλειο τ' ἀγριοκαῖρι)

Κι' ἄς ἔλθῃ ἀπλὸ χαιρέτισμα πολὺ παρθενικὸ
(Τόσο δειλὸς πὺθ ἐκάθησα κοντὰ Σας μέσ' στὴ σάλα...)
Στὴν ὄψη πὺθ εἶδε κι' ἔκλαψε φεγγάρι ἀναιμικὸ
Τὸ βλέμμα Σας τὲ ἀνίκητο μιὰ πὸ τὸν ἥλιο σιάλα.

ΙΩΝ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ